

[Lawaetz]

moderne udtryk for ulovlig arbejdsnedlæggelse – og dermed hindrer samfundets normale funktioner, og pædagoger, der blæste tusinder af børn et langt stykke. Er det mon formandsinitiativet, Preben Møller Hansen, der stopper færgeruter, og andre stærkt venstredrejede, der standser den normale produktion og dermed i den sidste ende saver den gren over, de selv sidder på, der regerer? Nej, det har ingen særlig betydning. Disse tusinder af demonstranter landet over, som måske bilder sig ind, at de er med til at redde landet på den måde, er kun til grin for deres mere eller mindre samvittighedsløse ledere.

Det foruroligende består i, at et lille antal stærkt venstredrejede kan få tusinder af samvittighedsfulde offentligt ansatte og fornuftige danske arbejdere og funktionærer til at reagere på den måde. Det mest foruroligende er måske, at disse overenskomstforhandlinger for længst er aftalt bag kulisserne. Demokratiet er sat ud af kraft. De frie forhandlinger er vel efterhånden kun en illusion. For tredje gang i træk opgiver organisationerne og tvinger politikerne til at tage affære. Alene det giver grund til dyb eftertanke. Hvordan skal det fungere i fremtiden?

Hvem har i øvrigt vundet slaget? Det har først og fremmest Thomas Nielsen og LOs top. Thomas Nielsen kunne meget dårligt skjule sin begejstring, da han officielt fik forelagt den såkaldte helhedsløsning. Denne indeholdt jo alt det, Thomas Nielsen havde ønsket sig og måske lidt til. Han kunne ikke skjule sin glæde, selv om han vel før alle andre kendte løsningen. Thomas Nielsen blev således en af sejrherrene i denne tragikomiske forestilling.

En anden af de store sejrherre er arbejdsministeren, hvis skitseplan næsten uændret er gået igennem, og arbejdsministeren har placeret sig som en central person. At det er gået lidt ud over arbejdsministerens troværdighed og neutralitet som hele arbejdsmarkedets minister betyder nok ikke så meget for ministeren.

Tilsyneladende er statsministeren også blandt sejrherrene, for det lykkedes ham at holde sammen på den regering, han selv har skabt, men det er desværre en svag regering, der i denne alvorlige situation står isoleret tilbage. Om ikke før vil vi sikkert erfare dens

isolation, når vi stemmer på onsdag ved tredje behandling.

Man kan diskutere, om de 7 venstreministre skal tælles blandt sejrherrene, fordi de beholdt taburetterne. Med den kun lille smule indflydelse, venstre tilsyneladende har haft på det dårlige resultat, bliver det nok en tvivlsom sejr, når det tidligere hæderkronede landboparti skal til at fortælle vælgerne om de endnu dårligere resultater, som venter forude. Sandheden er nemlig, at sejrherrene, dersom man overhovedet kan tale om sejrherre, kan tælles på 10 fingre, medens resten af den danske befolkning er blevet tabere.

Hvad får arbejderne, de offentligt ansatte og de private næringsdrivende ud af det? Intet. Vi har blot én gang til bevilget os selv lønforhøjelser uden nogen form for reallønstigning, uden nogen garanti for, at moms og andre afgifter ikke sættes op i løbet af kort tid. Velbegrundede hypoteser, bl.a. fra det økonomiske sekretariat, siger, at lønstigningerne i det første år vil blive 11,4 pct. fordelt med dyrtid 4,1 pct., overenskomststigninger 1,8 pct., lønglidning 3 pct. og feriepenge 2,5 pct.

Alt andet lige forventer man en reallønstigning på ½ pct. Det er, hvad alle de uskyldige tabere får ud af hele denne forestilling, som til gengæld forringer vor konkurrenceevne så meget, at man forventer, at arbejdsløsheden stiger med 13.000–14.000, og at betalingsbalancen forringes med ca. 2 mia kr. alene det første år. En lønstigning på f.eks. kun 5 pct. ville i stedet have sat yderligere 36.000 i arbejde og have forbedret betalingsbalancen med 4,8 mia kr. Det vil sige, at den samlede difference mellem den løsning, man nu laver, og en moderat lønstigning på 5 pct. er 50.000 færre arbejdspladser og en forringelse af betalingsbalancen med 7 mia kr.

Hr. Kjeld Olesen kaldte det en realistisk løsning og tilføjede, vel nærmest som konklusion, at det naturligvis var umuligt at gøre alle tilpas, nogle ville have mere, andre tænkte økonomisk. Det er vel egentlig den sørgelige sandhed: ingen bliver tilfreds. Men hvorfor skulle man egentlig også blive tilfreds, når man tager hovedresultatet, som ganske enkelt er højere løn og deraf følgende ny inflation og i realiteten kun en halv procent ned i lommen på de arme lønmodtagere? Hvorfor skulle man egentlig være tilfreds?